

Kristalleşmiş Duygular

– Gülen Düş · 24 Ağustos 2024

Uyumakla uyanmak arasında yaşanan arbede sonucu; göz kapaklarım beni terk edercesine çılgık atıyordu. Avizenin kristal taşlarını gözyaşlarıma doğru sektiriyordum yok olmak istercesine... -Avize: odamın vazgeçilmez süsü olur kendisi, çoğu insandan daha sadıktır öyle diyeyim size.- Sıkıştırıldığım kadehin altından damla damla akıyordum delirircesine...

Üzerime giydiğim "her şey normalmiş, çok iyiymişim, çok mutluymuşum formasını" çıkarıveriyordum gerçeklerimle yüzleşircesine... Anlaşılamamanın verdiği hüznün çeperlerinde kaynıyordum, hayat pürüzsüzmüşcesine...

Neredeydim, nereye gidiyordum; aslında biliyor gibiydim de, ve evet duygularımın mantığımı idam ettiği yerlerdeydim! Ortalık alev alevdi, duygularımın enkazını; odamın avizesinde oturmuş, izleyen eski bir piyano tuşu gibiydim!

Gitarımın; yağmur taneleriyle örülü saçlarından sızan lavanta kokusu, başımı döndürüyordu ve işte o an sırnaşık bir melodi, beni alıp götürüyordu acılarımın köşküne!

Karşılıyordum konfetiler eşliğinde; gitarımın telinden süzülen nağmeler, ah evet, köşkün daimi üyesine... -o üye ben oluyordum haliyle, altın üyelikle taçlandırılması gereken bir "ben" vardı, doğru bildiniz en yalın haliyle- Bu gece de; karnaval görünümlü maskeli bir hiçliğin, kabuksu serüveniydi, avizede sallanan varlığımın hayallerinde...

Her şey başladığı gibi bitiyordu elbette fakat yaşamaya da devam ediyordum en derinlerimde... Düşsel yolculuğumda "hayat" asılı kalıyordu, içimin küfe batırılmış tarzdaki karikatür çizimleri dahil edildiğinde...

Görüyordum işte, avizenin karanlık aydınlığında sallanıyordum herkes köşesine çekildiğinde...

BÜŞRA DALGIÇ